

DE BOER

Dwars door de Groenstraat loopt de grens tussen Oosteind en Dongen. Pieteke Jansen woont er op de Oosteindse grond. Als het aan de gemeente Dongen ligt, wordt Pieteke een Dongense pee. Een enquête wees echter uit dat bijna alle mensen uit die buurt tegen annexatie zijn.

Aan welke kant zou dat stevige, markante baasje staan? Dit hield me bezig toen ik achterom bij Pieteke binnen stapte. Er hoefde geen afspraak gemaakt te worden. We schoven zo door naar de brede fauteuils van de beste kamer.

DE PAARDEN

Op de grote bank tegenover me zit Pieteke. Hij is omringd door portretten van grazende paarden en reliëfs van werkende paarden.

Op de schoorsteenmantel staat het boek "Glorietijd van het paard" door Wouter Slob. Het is me overduidelijk. Ik mag de kamer delen met een volbloed paardenliefhebber.

We gaan dan ook eerst de levende getuigen zien. We verleggen ons gesprek naar het oude woonhuis, dat tot paardenstal is omgebouwd.

Dippie, de pony van 23 jaar en Dora, de Haflinger met haar 21 lentes, staan zusterlijk naast elkaar in het voormalige woonhuis. Ze eten uit dezelfde kribbe. Wat verderop in het kleine koeienstalletje staat Bommies, de Baddercolle lief te snuffelen aan een kalfje van een paar dagen oud.

De eerste schreden, die Pieteke 's ochtends zet, gaan naar zijn paarden. Elke avond voor het slapen gaan geeft Pieteke zijn lievelingsdieren nog wat schoon drinken en strooit de paardenstal nog eens extra bij. Vol trots vertelt hij over de vele nakomelingen van Nora en over al die Oosteindse kinderen, die op Dippies rug zaten. Als er een kind afviel, dan bleef ze uit zichzelf stilstaan en wachten om de ongeoefende rijder weer plaats te laten nemen. Nu draaft ze alleen nog op bij de jaarmarkt. Voor de rest geniet ze, net als Nora en Pieteke van nun ouwe dag. Als we het bejaardenhuisje voor paarden verlaten, vertrouwt hij me toe dat hij niet zonder zijn trouwe metgezellen zou kunnen leven. Het harmonieuze samengaan van mens en dier, het woonhuis dat paardenstal werd, de pure paardenlucht, zo herkenbaar uit mijn kinderjaren, en Pietekes' staan in dit landelijke leven, stemmen me heel rustig.

Als ik nu buiten kom, zie ik dat er sierduiven vliegen, kippen rondscharrelen, een cavia knort en fazanten worden gekweekt. Terug in de huiskamer valt het grote aquarium tegen de achtermuur op.

DE VERKERING

De foto van vrouw Cor staat op de schoorsteenmantel. Ze kijkt ons vriendelijk aan. Tweeëntwintig jaar geleden is ze op Nieuwjaarsdag overleden. Bij Pieteke klinkt de pijn van het verlies nog na als hij dit vertelt. Toch zijn het de fijne herinneringen, die het hiervan winnen.

Heel natuurlijk vertelt hij hun gezamenlijke geschiedenis. Op de kermis van Breda hadden Pieteke en een paar vrienden de eerste glimp mogen opvangen van de zusjes Cor en Jo van Dorst uit Dorst. Ze bleken onvermurwbaar en gingen naar huis. Een week later trok het vriendenstel naar de Baarschotsebaan in Dorst, waar beide zusjes woonden. Voor het raam van hun huis doemde jammer genoeg alleen het silhouet van moeder van Dorst op. De zondag daarop vond er na het Lof op het kerkplein in Dorst een korte babbel plaats. Cor en Jo gaven weer geen krimp. De vierde poging was nog gericht. Ze gingen weer op jacht en stelden zich rond de voertijd verdekt bij huize van Dorst op. Als rond 4 uur de twee zussen naar buiten komen, vat Piet Martens alle moed bij elkaar en vraagt of ze hun koude handen in huis mogen komen warmen. Vrij vlot zijn ze aan het rikken. Er dreigt een kink in de kabel te komen als twee concurrenten uit Dorst zelf, komen opdagen. Toen het Pieteke zijn beurt was om stil te zitten bij het kaarten, ging hij een plasje plegen. Cor was hem achterna gekomen om in de stal wat te doen. Op bescheiden maar duidelijke wijze kaartte Pieteke het dilemma voor Cor aan nu er twee andere gegadigden in beeld waren verschenen. Spontaan vloog Cor ons Pieteke om de hals. Dit duidelijke gebaar vergezelde ze door de overbodige woorden; "Ik wil jou en niemand anders". Pietekes ogen stralen nu nog als twee kerststerren.

HET HUWELIJK

Vijf jaar later zijn ze getrouwd. Het was in 1938. In amper 5 jaar kwamen er vier schaapkes bij: Ben, André, Sjaak en Joke. Pieteke had van Jan de Wit de Berkenhoeve in Oosteind kunnen kopen. Hij verhuisde van de Doelstraat in Dongen naar de Berkenstert in Oosteind.

Met 3 koeien, 1 paard (Puk was zijn naam), 2 kalfjes en een paar varkens gingen Pieteke en Cor op de 6 bunder land hun boerenhart uitleven. Als het enigszins kon verdiende hij wat bij. Zo schouwde hij voor Kees Ojtens barrevoets de sloten. Omdat hij geen laarzen bezat had hij per dag een halve gulden extra bedongen. Voor f 2,50 werkte hij van half 8 's morgens tot half 5 's middags. Ervoor en erna ging hij in de polder aan de Groenendijk zijn drie koeien melken en verrichtte het andere werk op de boerderij. 35 Jaar lang wist Pieteke zijn vrouw Cor aan zijn zij. Ze waren altijd samen. "*Daar heb je ze weer, het jonge stel*", zei men in Oosteind.

Pieteke kan dan ook op een hele mooie tijd terugzien. Tot hem op die Nieuwjaarsdag het ergste overkwam wat hij ooit meemaakte en hem Cor ontviel. Sjaak bleef bij zijn vader. In 1976 kwamen ze op de Groenstraat 88 te wonen. Een paar jaar van te voren hadden ze dit boerderijtje gekocht. Frans v.d. Avoird, de grootvader van "Avri" woonde er toen in.

Pieteke is nog lang niet uitverteld. Om alle jaartallen en details te onthouden moet hij wel een paardegeheugen hebben. Toch krijgt hij plotseling haast. Om 2 uur begint in het Oostquartier de kerstviering voor de ouderen van Oosteind. Dongenaar wil hij van z'n leven niet meer worden. In Oosteind is het fijn wonen. Al jarenlang is hij actief bestuurslid van de Bond voor Ouderen. Nu bereidt hij het middagmaal voor. Zoon Sjaak zet het gesprek voort. Het gaat over paarden. Met een complete geluidsinstallatie, tijd klokken en verdere apparatuur verzorgt hij in de weekends de paardenconcoursen in het Brabantse land en zelfs in Zeeland.

Het rijke paardenleven van vader gaat in een modern jasje gestoken bij de zoon verder.
En de boer, hij ploegde voort....